

Ingezonden brief in de Volkskrant, zaterdag 14 April 2012-04-16

In zijn interview met de Volkskrant komt Roel Bekker uitvoerig terug op mijn eerste aktie als minister van Volksgezondheid in 2002: de overplaatsing van topambtenaar Peter van Lieshout. Bekker beweert dat ik onder druk stond van de farmaceutische industrie die een topambtenaar wilde met meer sympathie voor de vrije markt. Dat is echt verzonnen. Bekker noemt ook niet een plaats of tijd van zo'n contact. Het heeft nooit plaats gevonden.

Bekker kent de ware toedracht want hij zat als hoogste ambtenaar van VWS op de eerste rij toen het allemaal gebeurde en hij had zijn geheugen kunnen oprispen door het nog eens na te lezen in mijn boek "Blinde Ambitie" (Uitgeverij Balans, 2002, vijf herdrukken). Al in Juni 2002 had inkomend premier Balkenende me twee keer gezegd dat hij en het CDA bezwaren hadden tegen van Lieshout. De topambtenaar had in het openbaar beweerd dat het financiële kader voor het nieuwe kabinet slecht was voor de gezondheidszorg. Ambtenaren horen dat niet te doen, en helemaal niet tijdens een moeizame formatie. Toen ik begon als minister zag ik hoe hard Van Lieshout zijn een-mans oppositie doorzette. Hij bood een overdrachtdossier aan met alleen namen en foto's van zijn directeuren en weigerde om de nieuwe minister een beredeneerde introductie te geven in de problemen van zijn sector.

In mijn gesprek met Van Lieshout aan het eind van de eerste dag in het ministerie legde ik mijn kritiek op zijn functioneren op tafel. Hij gaf geen centimeter toe. Ik heb toen inderdaad bevestigd dat ik liever wilde werken met een directeur-generaal voor de zorg die ten minste professioneel-neutraal zou staan tegenover het nieuwe kabinet. Bekker heeft toen geholpen door onmiddellijk een CDA-lid uit de ambtelijke top aan te wijzen als tijdelijk directeur-generaal. Van Lieshout belde met Margo Vliegthart, zijn vroegere staatssecretaris die minister had moeten worden als de PvdA was teruggekeerd in het kabinet, en samen brachten zij de onwaarheid in omloop dat ik de man had willen ontslaan.

Roel Bekker had natuurlijk nooit mogen goedkeuren dat zijn belangrijkste ambtenaar de nieuwe minister een leeg overdrachtdossier overhandigde. Het was ook niet sjiek van hem dat hij weigerde om zijn nieuwe minister uit te nodigen voor de afscheidsrecepties op het ministerie van Els Borst en Margo Vliegthart, alsof ik als LPF-lid een besmette pariah zou zijn. "Ik kon me die middag maar beter me niet laten zien" zei hij. Nu komt hij tien jaar na datum nog met een gotspe over mijn eerste dag als minister. Ik hoop dat zijn toekomstige activiteiten voor de PvdA zinvoller zijn dan deze bewuste onwaarheden.